



Akademia Muzyczna
im. Karola Szymanowskiego
w Katowicach

KONCERT MUZYKI WSPÓŁCZESNEJ "Klawesyn 2.0. Reaktywacja"

środa, 3 czerwca 2026

godz. 16:00

Aula im. Bolesława Szabelskiego

PROGRAM KONCERTU:

Adrian Robak (1979) - *Five pieces for viola da gamba and harpsichord*

1. Prestissimo

2. Sostenuto

Julia Serafin – wiolonczela barokowa, Estera Laskowska – klawesyn

Poszczególne części *Five pieces for viola da gamba and harpsichord* odzwierciedlają refleksje kompozytora nad otaczającym światem, nad światami, które – być może – pojawią się w przyszłości. (...) Cykl otwiera żywołowa i wartka w swej muzycznej akcji i szybka część, której zadaniem jest wciągnięcie słuchacza do „podróży” przez muzyczne światy à la *rite de passage*. Pośpieszne pochody akompaniujące w klawesynie w rytmiczny sposób budują napięcie, gdzieś zacierają pozornie uporządkowaną rytmikę w „gwiazdnej” podróży poza czasem i przestrzenią. W wyobrażeniu autora jest to podróż w kierunku nieznanymi światów, niewyobrażonych, nienamacalnych, ale jednocześnie niczym przemierzające w przestrzeni kosmicznej fotony. Mozolna istota, niekoniecznie ludzka, reprezentowana przez partię wioli da gamba, poszukuje swojej drogi kosmicznego szczęścia i spełnienia. W drugiej części autor odwołuje się do technik repetytywnych i eufonicznej harmoniki. Oszczędność środków, tercjowe zdobienia oraz – miejscami – diatoniczne ukształtowania linii melodycznej mają być bliskie słuchaczom i towarzyszyć im w zadumie. (Adrian Robak)

Adrian Robak (1979) - *Concerto for pardessus de viole and harpsichord* – cz. I.

Natalia Szymczyk – skrzypce, Julia Niedziela – klawesyn

W pierwszej części *Concerto for pardessus de viole and harpsichord* na tle akordowego akompaniamentu, stopniowo rozbudowuje się partia skrzypiec, aż do wirtuozowskich, popisowych figur w przebiegach melodycznych. W jednym z fragmentów następuje epizodyczny zwrot ku klarownej tonalności, by – po jej rozwinięciu – wznowić język bi – i politonalności. Wewnętrzna solowa kadencja pozostawia wykonawcy przestrzeń na swobodne rozwinięcie zastanych wcześniej motywów. Finał nawiązuje do początkowej akordyki klawesynu. (Adrian Robak)

**Jaroslav Beneš – *Toccata Fracta – Fuga Residua*
Emilia Jastrząb – harfa, Alžběta Pecháčková – klawesyn**

Jaroslav Beneš obecnie studiuje kompozycję w Konserwatorium w Pilźnie. Poza działalnością artystyczną prowadzi zajęcia z biochemii na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Karola w Pradze. Utwór *Toccata Fracta – Fuga Residua* został skomponowany specjalnie dla Alžběty i Emilii. Zestawienie harfy i klawesynu należy do rzadko spotykanych, dlatego współczesny repertuar przeznaczony na taki duet pozostaje stosunkowo nieliczny. W swojej kompozycji autor sięgnął po szereg niekonwencjonalnych technik wykonawczych, wykorzystując zarówno możliwości brzmieniowe harfy, jak i klawesynu. Szczególną uwagę poświęcił dialogowi pomiędzy instrumentami, koncentrując się przede wszystkim na ich wzajemnych relacjach barwowych oraz subtelnych niuansach kolorystycznych.

**Jiří Teml (1935) - *Shakespearovské motivy pro flétnu, housle, cello a cembalo*
- „Otello”
- „Večer tří králů”**

**Rafał Jaworski - flet traverso, Kacper Suchomski - skrzypce barokowe,
Julia Serafin – wiolonczela barokowa, Barbora Pastrňáková –
klawesyn**

Motywy Szekspirowskie Jiříego Temla powstały w 1990 roku dla zespołu Quartetto con flauto, który przygotowywał się wówczas do tournée koncertowego po Anglii. To właśnie ta okoliczność skłoniła kompozytora do sięgnięcia po inspirację twórczością Williama Szekspira. Teml nie opowiada tutaj fabuły poszczególnych sztuk, lecz tworzy ich muzyczne portrety – oddaje atmosferę, emocje i charakter najsłynniejszych dramatów. Ważną rolę odgrywa także klawesyn, którego brzmienie przywołuje epokę elżbietańską i symbolicznie łączy utwór ze światem Szekspira. Z całego sześcioczęściowego cyklu usłyszymy dziś dwie kontrastujące części: Otella, inspirowanego tragedią pełną namiętności i zazdrości, oraz Wieczór Trzech Króli, który wnosi lekkość, pogodę i komediowy wdzięk.

**Jean Langlais (1907 – 1991)
- 5 *pieces pour flute et clavecin* - III
- 7 *chorals pour hautbois et clavecin* – III „Vater unser im Himmelreich”
- 5 *pieces pour flute et clavecin* - II
- 7 *chorals pour hautbois et clavecin* – II „Ein fest Burg ist unser Gott”**

Maria Borek - obój, Szymon Jarzyna – klawesyn

Jean Langlais - francuski kompozytor, organista i improwizator. Pełnił funkcję organisty w paryskich kościołach Saint Pierre de Montrouge i Sainte-Clotilde. Skomponował przeszło 240 utworów, z czego ponad 100 na organy. Muzyka Langlaisa charakteryzuje się niezwykle indywidualnym, choć eklektycznym stylem. Wyróżnia się bogatą, złożoną harmonią, momentami jest bardziej tonalną niż twórczość jego współczesnego, przyjaciela i rodaka Oliviera Messiaena, momentami nawiązuje do dwóch poprzedników z Sainte-Clotilde – Francka i Tournemire’a – ale czasami wykorzystuje też techniki seryjnej. W twórczości Langlais’a odnaleźć można także inspiracje celtycką muzyką ludową.

David Braid (1975) – Sonata na flet i lutnię renesansową op. 17
Karolina Frączek – flet traverso, Eryk Zborowski – lutnia renesansowa

David Braid – kanadyjski kompozytor, improwizator i pianista jazzowy. Na eklektyczny język muzyczny jego utworów miała wpływ wieloletnia współpraca z muzykami z całego świata, z którymi koncertował jako pianista – improwizator. Istotnym elementem kompozycji Braida jest wyrazista narracja, złożona rytmika oraz improwizacyjny charakter.

Paweł Mykietyn (1971) - *LA STRADA na trzy instrumenty*
Kacper Suchomski – skrzypce barokowe, Katarzyna Stasiewicz – viola da gamba, Barbora Pastrňáková – klawesyn

Muzyka Mykietyna ma żywiołowy, nieraz nawet agresywny charakter i wyrazistą strukturę. Kompozytor ostentacyjnie korzysta z harmoniki dur-moll, wprowadzając fragmenty tonalne na zmianę z odcinkami o swobodnej harmonii. Sięga też po tradycyjne struktury melodyczne, przekształcając je na swój sposób. Mykietyn wydaje się być wzorcowym przykładem twórcy postmodernistycznego, bez żadnych kompleksów czerpiącego zarówno inspirację, jak i materiał z wszelkich możliwych źródeł. Komponowanie jest w znacznej mierze układaniem puzzli z gotowych elementów. Muzyka Pawła Mykietyna budzi wiele emocji. Jej entuzjastami są zwłaszcza młodszy słuchacze, których fascynują mocne brzmienia i ostre rytmy. W 1993 roku zadebiutował utworem *La Strada* na festiwalu *Warszawska Jesień*, będąc jeszcze studentem kompozycji u Włodzimierza Kotońskiego.

Jacques Ibert (1890 – 1962) - *Deux Interludes pour flute, violon et clavecin*

- Andante espressivo
- Allegro vivo

Rafał Jaworski - flet, Karol Tobor – skrzypce, Alžběta Pecháčková – klawesyn

Jacques Ibert - francuski kompozytor, pianista, improwizator, dyrektor *Opéra national de Paris* oraz *Opéra-Comique*. W sferze jego zainteresowań kompozytorskich znajdowała się przede wszystkim muzyka do oper, utwory orkiestrowe, chóralne, kameralne, muzyka filmowa oraz kompozycje na fortepian solo. Jego kompozycje charakteryzują się elegancją, humorem i różnorodnością stylistyczną. Nie chcąc ograniczać się do jednego stylu, z łatwością poruszał się między różnymi nurtami – od impresjonizmu po neoklasycyzm – dodając do nich charakterystyczny dla siebie akcent fantazji i lekkości.